

Reînflăcărarea prin acțiune profetică

Cyril John

Profeția în genunchi

Erau doi zidari la locul de muncă. Cineva s-a apropiat de primul și l-a întrebat ce face. Zidarul a răspuns, „Așez cărămidă peste cărămidă”. Apoi vizitatorul a repetat întrebarea și celui de-al doilea zidar și el a spus: „Construiesc o catedrală.” Primul zidar nu a putut raporta ceea ce făcea la întregul proiect de a construi o catedrală. Cel de-al doilea zidar a avut o viziune clară, pentru că a văzut contribuția sa în raport cu întregul proiect. Avea mereu în vedere proiectul elaborat de arhitectul-șef pentru catedrală. Același lucru se poate întâmpla și cu mijlocirea noastră. Am putea continua să spunem rugăciuni care nu trec dincolo de mintea noastră sau de încăperea în care suntem. Putem fi niște mijlocitori care rămân în întuneric cu privire la ceea ce vrea Dumnezeu să realizeze prin mijlocirea noastră. E nevoie să ne rugăm în mod specific pentru a primi răspunsuri specifice. Ar trebui ca mijlocirea noastră să fie în strânsă legătură cu planul global al lui Dumnezeu pentru lume, pentru Biserică și pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru a fi specifici, trebuie să fim profetici în mijlocirea noastră.

În *Prov 29,18* se spune că în cazul în care nu are o viziune profetică, „poporul ajunge la dezordine” sau va pieri. Fără viziune profetică, oamenii se risipesc, chiar și în rugăciune. Am constatat frecvent că grupurile de mijlocire merg în derivă, fără țintă, fără să știe pentru ce ar trebui să se roage și cum să se roage. Am putea începe rugăciunea în funcție de propria noastră înțelegere în stadiile inițiale de mijlocire. În același timp, trebuie să ajungem la un nivel mai profund de mijlocire pe măsură ce progresăm. Iată ce a împărtășit cineva, care a crescut în mijlocire, despre experiența sa inițială: „Pe atunci chiar credeam că sunt un mijlocitor. Mi-am luat un carnet și am început să scriu în mod sistematic o listă cu lucrurile la care voiam ca Domnul să-mi răspundă. Era o rubrică cu data cererii, una cu cererea, apoi alta cu data la care Domnul a răspuns. Pentru mine acest lucru însemna mijlocire. Nu putea fi ceva mai greșit. Am fost plin de râvnă în rugăciune, dar cât de greșit direcționat în acea râvnă”.

Scopul și eficacitatea rugăciunii se reduc atunci când ne conduce propria înțelegere. Fidelitatea față de voința lui Dumnezeu este o condiție necesară pentru ca el să răspundă rugăciunilor noastre. „Cereți și nu primiți pentru că cereți rău...” (*Iac 4,3*). Atitudinea de mijlocitor ar trebui să fie următoarea: „Iată vin... ca să fac voința ta” (*Ps 40,8-9*). Deci, mulți oameni cred că mijlocirea este să faci o întreagă listă de cereri pentru care Domnul să-ți răspundă. În mijlocire, avem nevoie de a păstra ochii ațintiți asupra a ceea ce mișcă inima lui Dumnezeu. „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să le reveleze planul său slujitorilor săi, profeților” (*Am 3,7*). De fapt, de fiecare dată când apare o situație care necesită rugăciune, Domnul caută parteneri: „Am căutat printre ei un om care să ridice un zid și să stea în spărtură înaintea mea pentru țară, ca să nu o distrug, dar nu am găsit [niciunul]” (*Ez 22,30*). Mijlocitorul devine ajutorul de încredere, locotenentul lui Dumnezeu.

Noi, în general, considerăm că profetul este cel care vorbește oamenilor din partea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, conceptul biblic despre profet este mai larg. Prima acțiune a lui Abraham nu a fost în legătură cu „profeția”, ci cu mijlocirea pentru oamenii din Sodoma și Gomora aflați sub judecata lui Dumnezeu, după ce Domnul a vorbit cu el (cf. *Gn 18,16-33*). Aceasta arată că un rol important al profetului este de a mijloci pentru popor. Mijlocirea identifică nevoile și poverile oamenilor, în timp ce mijlocirea profetică identifică poverile Domnului. Mijlocirea profetică nu înseamnă a veni la Domnul cu o listă de rugăciune, ci pentru o listă de rugăciune. În mijlocirea profetică, vom deveni ca o dalta. Dalta singură nu ar putea face nimic, dar atunci când sculptorul o folosește și taie cu ea în stânga și în dreapta spre direcția corectă, dalta este capabilă să scoată o capodoperă. Așa este profeția în genunchi!

Informare despre evenimente:

Michelle Moran

Cea de-a 37-a Convocare a Reînnoirii cu Papa Francisc – iunie 2014

În jur de 2000 de persoane din 61 de țări din întreaga lume li s-au alăturat celor 50.000 de italieni pe Stadionul Olimpic din Roma pentru această reuniune istorică a RCC. Evenimentul a fost organizat de RnS (Rinnovamento nello Spirito Santo – *n.t.*) în colaborare cu Fraternitatea Catolică și cu ICCRS. În timpul Liturghiei, în seara dinaintea reuniunii, a fost proclamat un cuvânt profetic: „Niciunul dintre voi nu are imaginea completă, dar toți aveți piese ale mozaicului și atunci când fiecare din voi uniți piesele împreună va apărea imaginea completă”. Aceasta s-a dovedit a fi ceea ce am trăit, dincolo de orice imaginație, pe 1 și 2 iunie.

Temele principale au fost: „Pocăiți-vă, credeți, primiți și plecați în misiune”. Au contribuit: Cardinalul Comastri care referindu-se la fiul risipitor a vorbit cu putere despre nevoia de convertire mai profundă; Pr. Raniero Cantalamessa OFM Cap ne-a încurajat că, dacă „îl mărturisești cu gura ta pe Domnul Isus și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi mântuit” (*Rom 10,9*); Patti Mansfield a condus un timp puternic de mijlocire, în care s-a rugat în mod special pentru preoți, tineri și familii. Evident, punctul culminant al zilei a fost venirea Papei Francisc. Nu vă puteți imagina ce-a fost în aer când am traversat terenul Stadionului Olimpic împreună cu Salvatore Martinez și Gilberto Gomes Barbosa pentru a-l primi și însoți pe Sfântul Părinte în arena în care 52.000 de carismatici așteptau să-l primească cu cea mai exuberantă bucurie imaginabilă!

La cererea Sfântului Părinte am cântat cântecul său carismatic preferat: „Vive Jesus el Señor”. Au fost scurte mărturii din partea unui preot, a unui tânăr, a unei familii și a unei femei oarbe și fiecare dintre acestea au fost urmate de un moment de rugăciune. Apoi, Sfântul Părinte și-a ținut discursul care a reflectat experiența sa cu RCC din Buenos Aires (vezi www.iccrs.org). Ultimele sale cuvinte au fost o invitație pentru noi toți ca să venim în Piața Sf. Petru la Rusaliile din 2017 pentru a celebra împreună cu Papa Jubileul nostru de Aur. La sfârșit a fost un moment când Sfântul Părinte a îngenunchat și ne-am rugat cu toții pentru el în limbi.

În cea de-a doua zi, Ralph Martin a vorbit despre nevoia de „putere de sus”, pe care o avem cu toții. El simte că aceste zile extraordinare ale Duhului sunt pentru a ne pregăti pentru provocările și luptele care se aștern înaintea când plecăm în misiune. Discursul său a fost urmat de un act de încredințare la Fecioara Maria și de o rugăciune condusă de mulți lideri istorici ai RCC, pentru o nouă revărsare a Duhului Sfânt. În mod spontan și simbolic am fost conduși să ne unim și să ne adunăm la picioarele imensului crucifix care era pe scenă. Ne-am simțit ca și cum ne-am fi unit cu Maria la picioarele Crucii, cu Domnul întrebându-ne: „La ce ești pregătit să renunți și să înduri pentru mine?”. Așa cum Isus de pe cruce a dat-o pe Maria Bisericii ca mamă a noastră, am simțit că Domnul ne dăduse, nouă liderilor, responsabilitatea de a păstori Reînnoirea la umbra Crucii.

Gilberto Gomes Barbosa a vorbit în mod profetic despre nevoia de o mai mare unitate și comuniune în RCC. Și-a încheiat discursul invitându-ne pe Salvatore Martinez și pe mine să stăm cu el. Apoi noi, în mod simbolic, ne-am spălat mâinile unii altora ca un semn de pocăință și angajament de a merge mai departe împreună într-o nouă armonie, așa cum ne-a îndemnat Papa Francisc în seara precedentă. Îndemnul meu s-a concentrat pe cele trei teme ICCRS pentru drumul nostru către Jubileu: inițierea focului, alimentarea focului și răspândirea lui.

La sfârșit, Salvatore a abordat RCC în toate expresiile sale. El a descris unitatea noastră în diversitate ca fiind asemenea unei salate de fructe, nu a unui cocktail de fructe. Apoi ne-a încurajat pe toți să mergem în misiune cu Papa Francisc. A mai existat un moment final de rugăciune condus de Sr. Briege McKenna și o ceremonie de încheiere cu coregrafie și

cântece. A fost un simțământ de bucurie evanghelică în mijlocul nostru și un profund sentiment că Dumnezeu lucrează cu puterea Duhului în moduri care depășesc înțelegerea noastră.

EVENIMENTE APROPIATE

Marea Întâlnire a Familiei RCC

„Toți au fost umpluți de Duhul Sfânt” (Fap 2,4)

Kampala, Uganda · 30 iunie – 6 iulie 2014

Marea Întâlnire a Familiei RCC este o imensă celebrare ICCRS, care face parte din drumul nostru către Jubileul de Aur al RCC. Evenimentul va fi ținut în Uganda în perioada 30 iunie – 6 iulie 2014 și va reuni pentru prima oară în Africa delegați de pe toate cele cinci continente ale lumii, spre a se ruga și a-l invoca pe Domnul pentru o reînnoită revărsare a Duhului Sfânt asupra Reînnoirii și a Bisericii din lumea întreagă. Vă prezentăm aici un sumar al informațiilor despre eveniment. Găsiți toate detaliile pe situl web al RCC Uganda: www.ccruganda.org. Acest eveniment este organizat de ICCRS, în colaborare cu Conferința Episcopală din Uganda, Reînnoirea Carismatică Catolică din Uganda (UCCR) și Subcomitetul ICCRS pentru Africa (AFSCI). Au fost planificate o serie de activități în perioada 30 iunie – 13 iulie 2014, care cuprind:

- Conferința Internațională a Liderilor – la Speke Resort din Munyonyo, 30 iunie – 4 iulie 2014.

- Pelerinaj special și Adunarea Publică – la Sanctuarul Martirilor Ugandezi din Namugongo, 5 iulie 2014.

- Misiuni și turnee:

- * 7 zile de misiune de slujire în Arhidieceza de Mbarara, 6-13 iulie (incluzând și o Adunare Publică în Ahuriire, 12 iulie)

- * 3 zile de turneu în Parcul Național Cascada Murchison, 6-9 iulie

- * 1 zi de turneu în Pădurea Tropicală Mabiira și la izvorul Nilului, 6-7 iulie.

Congresul Pan-African al liderilor Reînnoirii și cea de-a doua Întâlnire Mondială a Tineretului din RCC vor avea loc tot în zilele respective. În timpul acestui eveniment se va organiza și un atelier special de lucru pentru preoți. Consiliul ICCRS va avea și el întâlnirea sa anuală pe pământul african pentru prima dată după conferință, în perioada 6-11 iulie.

Cea de-a 3-a Reculegere mondială a preoților

„Chemați la sfințenie pentru o nouă evanghelizare”

Roma, Italia · 10-14 iunie 2015

În aceste vremuri ale Duhului Sfânt în care Biserica ne cheamă la o nouă evanghelizare, Reînnoirea Carismatică Catolică oferă preoților oportunitatea de a-și reînflăcăra darul lui Dumnezeu care este în ei prin impunerea mâinilor (cf. *2Tim* 1,6) prin participarea la cea de-a 3-a Reculegere mondială a preoților.

Organizat de ICCRS și Fraternitatea Catolică, reculegerea spirituală este deschisă tuturor miniștrilor catolici hirotoniți, de diferite limbi, rase și din diferite națiuni, pentru a trăi noile Rusalii în inima Bisericii. Evenimentul va avea loc în perioada 10-14 iunie la Roma (Italia), iar tema sa este: „Chemați la sfințenie pentru o nouă evanghelizare”.

Programul:

- miercuri, 10 iunie: „Adunați”
- joi, 11 iunie: „Reconciliați”

- vineri, 12 iunie- „Transformați”
- sâmbătă, 13 iunie „Autorizați”
- duminică, 14 iunie „Trimiși... pentru noua evanghelizare”.

Înscrierea se va deschide la sfârșitul lui iulie 2014.

Pentru mai multe informații vizitați www.iccrs.org sau e-mail events@iccrs.org.

ȘTIRI DIN LUME

1. Reculegerea preoților și persoanelor consacrate, precum și o conferință a liderilor în Taiwan

ICCRS a organizat pentru prima dată o reculegere pentru preoți și persoane consacrate, precum și o conferință pentru liderii din Taiwan în perioada 26 mai – 1 iunie 2014. Reculegerea pentru preoți s-a bazat pe *Evangelii Gaudium*, iar conferința a avut ca temă: „Duhul Sfânt în Biserică și familie”. Arhiepiscopul Peter Leo din Kaohsiung și Episcopul Martin Su din Taichung s-au alăturat reculegerii și au celebrat Sfânta Liturghie. Evenimentele au fost conduse de Cyril John și Fr. James Shin de la ICCRS.

2. Veniți la mine!

Dumnezeu e bun! În luna noiembrie anul trecut, la Betleem, Isus ne invitase să venim la el și ne va da putere. Așadar, i-am invitat pe tinerii din RCC la această extraordinară întâlnire cu Isus, intitulată „Veniți la mine”. Iar răspunsul a fost uimitor: tineri din 50 de țări, adunați într-o inimă în prezența Euharistiei, au mijlocit timp de o oră și au experimentat o nouă revărsare a Duhului Sfânt! Din Chile și până în Noua Zeelandă, din Suedia până în Africa de Sud, nenumărați tineri au cerut reînnoirea! Lăudat să fie Dumnezeu care e fidel! Și mulțumiri celor care au răspuns acestei chemări.

3. Cu Isus la Cupa Mondială din Brazilia 2014

În perioada 12 iunie – 13 iulie, Slujirea Tineretului din Reînnoirea Carismatică Catolică din Brazilia realizează o misiune sub denumirea „Isus la Cupa Mondială”. Misiunea are ca scop prezentarea kerygmei (prima iubire) întregii Brazilii. Șaisprezece state participă cu câte o echipă, cu aproape o mie de misionari. Misiunile se petrec înainte sau după meciuri și fiecare stat are un program. În timpul acestei misiuni se distribuie fluturași pregătiți de Conferința Națională a Episcopilor Brazilieni (CNBB) și produși de Slujirea de Tineret și alții, despre „cum să trăiești Cupa”. Stadionul, piețele, stațiile de autobuz, metroul și multe părți din orașele gazdă ale Cupei Mondiale sunt locurile în care este prezentată kerygma „Iubirii lui Dumnezeu”. Pentru aceasta, tinerii își folosesc creativitatea prin teatru, dans și muzică.

LFI • Roma, Italia

6-26 septembrie 2015 | Contact: ICCRS Formation → formation@iccrs.org

ICCRS oferă programul celui de-al VI-lea Institut de Formare a Liderilor. Disciplinele de studiu cuprind: studii despre Sf. Scriptură, Ecleziologie, Pneumatologie, Mariologie, Kerygma, RCC, Conducere și slujire. Studenților li se vor oferi învățături practice și ateliere de lucru pe diferite aspecte ale slujirii din cadrul RCC. În plus, studenții vor merge în diferite excursii pe teren în cetatea eternă a Romei.

LTC • Lima, Peru

2-9 august 2014 | Contact: Elvira Cárdenas → eventosrcc@rccperu.org

Cursul ICCRS de Formare a Liderilor este pentru persoane de toate vârstele, din organizațiile carismatice din lume, care vor să petreacă un timp din viața lor pentru a se forma în conducerea din cadrul RCC.

În parteneriat cu realitățile carismatice locale, ICCRS oferă acest program de o săptămână, care va chema și întări noi lideri, dar îi va întări și încuraja și pe cei actuali. Programul cuprinde Liturghie zilnică, adorație euharistică și un timp de laudă și închinare carismatică. Învățăturile sunt pe următoarele teme: fundamentele și viziunea Reînnoirii Carismatice Catolice și ajutor practic, plus idei de slujire. Se alocă de asemenea timp pentru reflecție, împărtășire și slujire.

Buletinul Iccrs al liderior

mai-iunie 2014

Exercitarea conducerii profetice

Fr. James Shin

Puterea care vine din tăcere

Puterea conducerii izvorăște din puterea primită, din a te lăsa iubit și a iubi. De multe ori, liderii nu merg înainte deoarece nu-și iau puterea din a se lăsa iubiți. Le lipsește oportunitatea de a sta în venerație, tăcuți, la picioarele Treimii Divine. Toți creștinii știu că Dumnezeu este iubire și că el ne iubește, dar e altceva să te lași inundat de iubirea lui și să experimentezi îmbrățișarea lui. Nu există altă putere decât cea care provine din puterea tăcerii.

Oamenilor din ziua de azi le e teamă să stea în tăcere și să stea singuri. Ba se întâlnesc cu cineva, ba conversează pe smartphone-uri și prin Internet, ba se conectează cu alții prin rețelele sociale cum ar fi Facebook, ba își petrec timpul jucându-se diverse jocuri pentru a nu sta singuri. Trebuie să vadă ori să audă tot timpul ceva pentru a nu deveni agitați. Nu suportă liniștea. Le vine foarte greu să rămână în tăcere nefăcând nimic sau neîntâlnindu-se cu cineva.

Așa cum a subliniat Papa Francisc în exortația sa apostolică *Evangelii Gaudium* (*Bucuria Evangheliei*), mulți dintre noi suntem prinși în durere, goliciune interioară și singurătate din cauza consumismului și a urmăririi febrile a plăcerilor frivole. Viața noastră interioară ajunge să fie sufocată de propriile interese și griji, iar astfel nu mai există loc pentru alții, pentru săraci. Vocea lui Dumnezeu nu mai este auzită, bucuria tăcută a iubirii sale nu mai este simțită și dorința de a face bine se diminuează (cf. art. 1-2). Vom fi eliberați de propria îngustime și de închiderea în sine numai prin reînnoirea întâlnirii cu iubirea lui Dumnezeu (cf. art. 8).

Și liderii RCC își pot pierde echilibrul atunci când slujesc pentru vindecare sau proclamarea cuvântului, dacă aleg să se concentreze mai degrabă asupra slujirii decât să-și ia un timp de tăcere. Ei se justifică spunând „Acțiunea înseamnă rugăciune”. Ei nu rămân în

Domnul, nici nu își iau timp pentru a se lăsa cufundați în iubirea sa și dintr-o dată își pierd forța și nu mai avansează.

Isus este modelul liderilor carismatici. El a făcut multe, a folosit cele mai grozave carisme. Totuși, când s-a confruntat cu momentele importante, a ieșit afară pentru a-și găsi un loc liniștit. Așa cum știm cu toții, Isus chiar înainte de a-și începe viața publică, el a postit și s-a rugat timp de 40 de zile, condus fiind de Duhul Sfânt. El a biruit ispitele diavolului. S-a întors din deșert în Galileea cu puterea Duhului și a început evanghelizarea. Puterea a coborât asupra lui datorită postului făcut în singurătate și a rugăciunii făcute în tăcere (cf. *Lc* 4,14-15).

Mulți credincioși au venit la Isus după ce au experimentat acțiunile sale uimitoare, cum ar fi vindecarea, miracolele, eliberarea etc. Cu toate acestea, Isus a părăsit mulțimea și a plecat pentru a găsi un loc îndepărtat, cum ar fi muntele, și s-a rugat singur, luându-și un timp de tăcere (cf. *Mc* 1,35 și 6,46). De asemenea, el a poruncit cu asprime celor vindecați să nu spună nimănui despre vindecarea lor (*Mt* 8,1-4).

În plus, înainte de a-i alege pe cei doisprezece apostoli, s-a urcat pe munte și s-a rugat singur (cf. *Lc* 6,12). Alegerea celor doisprezece apostoli a fost cea mai importantă lucrare dintre toate. În același fel, atunci când Isus avea de îndeplinit o lucrare importantă, El se ruga singur și în tăcere, își lua timp pentru a se uni cu Dumnezeu și a-și împărtăși dragostea cu El.

Referitor la rugăciunea contemplativă, articolul 2717 din Catehismul Bisericii Catolice spune: „Rugăciunea mentală este tăcere, «simbolul lumii ce va să vină» sau «iubire tăcută». În rugăciunea mentală, cuvintele nu sunt discursuri, ci crenguțe care hrănesc văpaia iubirii. Tocmai în această tăcere, de nesuportat pentru omul «exterior», Tatăl ne spune Cuvântul său întrupat, pătimitor, mort și înviat, iar Duhul filial ne face părtași la rugăciunea lui Isus”.

În Catehismul Bisericii Catolice, citim la nr. 2709 că Sfânta Tereza afirma: „Rugăciunea mentală nu este, după părerea mea, decât o relație intimă de prietenie, în care stai adesea de vorbă numai tu singur cu Dumnezeu de care te știi iubit”.

Acțiunea și contemplația sunt inseparabile în viața spirituală. Când cineva contemplă în profunzime, acesta rămâne uimit și va acționa în mod natural pentru a răspândi celor din jur iubirea pe care a experimentat-o. Când cineva practică sărguincios adevărate acțiuni de iubire, acesta va sta în mod natural în contemplație.

Prin urmare, contemplația și acțiunea nu sunt două, ci una. Un om în contemplație poate acționa și un om în acțiune poate contempla, astfel cele două stări devin una. Trebuie să știm să ne lăsăm iubiți de Dumnezeu și îi vom sluji pe ceilalți cu puterea Duhului Sfânt în mod corect.

Înainte ca Isus să moară pe cruce, arătat spre Ioan și a spus: „Femeie, iată-l pe fiul tău” (*In* 19,26). Isus ne-a lăsat-o pe Sfânta Maria ca mamă pentru noi toți, oferind-o în dar ca mamă lui Ioan, chiar în momentul cel mai mare al suferinței lui. Pentru evanghelizare el a dăruit apostolilor multe carisme, precum și pe Sfânta Maria în calitate de susținător și avocat al lor.

Papa Francisc o numește pe Sfânta Maria „Steaua noii evanghelizări”, spunând în *Bucuria Evangheliei*: „Această combinație de dreptate și sensibilitate, de contemplație și grijă pentru ceilalți este ceea ce determină comunitatea eclezială să o privească pe Maria ca model de evanghelizare”.

Sfânta Fecioară Maria este cea care „păstra toate aceste cuvinte, meditându-le în inima ei” (*Lc* 2,19).

Ea este cea care a suferit cel mai mult dintre toate persoanele menționate în Biblie, dar a biruit totul prin contemplarea iubirii lui Dumnezeu în tăcere.

Aceasta ne duce cu gândul la icoana de la Theotokos: Maria, fiind îmbrățișată de Isus, ea își înclină capul și se sprijină pe cel pe care îl ține în brațe, având gura închisă și ochii deschiși spre lume. Aceasta este puterea tăcerii.

Tăcerea nu înseamnă să nu vorbești niciodată în exterior, cu ceilalți. Ci înseamnă liniștea interioară prin care ai o conversație de iubire cu Dumnezeu și te cufunzi în iubirea lui. Pentru a acorda atenție cuvântului său și a primi iubirea lui, trebuie să oprim zgomotul care perturbă tăcerea.

Ca și un cuplu de îndrăgostiți care își găsește un loc liniștit, departe de zgomot, pentru a avea propria conversație, și noi avem nevoie să stăm departe de zgomotul interior, pentru a avea conversația spirituală și de iubire cu Dumnezeu.

Zgomotul interior servește pentru a judeca pe cel care greșește, pentru a te înfuria pe acesta, pentru a justifica acuzații greșite, precum și pentru a asculta șoaptele întunericului și a ispitelor.

Să cerem darurile de pocăință și iertare, cu scopul de a scoate zgomotul din interior și de a contempla iubirea lui Dumnezeu în tăcere.

Aceasta pentru că fără pocăință nu ne putem ruga, fără iertare nu putem iubi și fără recunoștință nu putem lăuda.

Să-i dăm lui Dumnezeu șansa de a ne iubi.

Avându-l pe Isus ca model și bazându-ne pe mijlocirea Sfintei Fecioare Maria a tăcerii și contemplației, putem experimenta profund iubirea lui Dumnezeu și putem evangheliza lumea.

Fie ca rugăciunea Papei Francisc să devină a noastră:

Fecioară a ascultării și a contemplației,
Mamă de iubire, Mireasă a sărbătorii nunții eterne,
roagă-te pentru Biserică, a cărei icoană curată ești,
ca niciodată să nu fie închisă în ea însăși
și să nu-și piardă pasiunea pentru a instaura Împărăția lui Dumnezeu.
Mamă a Evangheliei vii,
izvor de fericire pentru cei mici ai lui Dumnezeu,
roagă-te pentru noi.
Amin. Aleluia!

Cultura Rusaliilor

Diac. Christof Hemberger

Bucuria molipsitoare și prietenia

Toată lumea tânjește după o viață din plin. Vrem să vedem și să experimentăm faptul că viața noastră are un sens și că este îndreptată către acest sens. În mod ideal, consecința este o viață în care simțim pace profundă, bucurie, împlinire și satisfacție. Până acum nu am găsit pe nimeni care să nu aibă măcar o oarecare năzuință către asta. În plus, față de această bucurie simțim, ca ființe umane, că atunci când sesizăm împlinire în viețile noastre, este răspunsul la o dorință de prietenie și legătură. Avem nevoie unul de altul și depindem unul de altul și chiar mai mult decât atât: ca oameni suntem ființe relaționale, create pentru relație și îndreptate către relație.

Isus ne-a trimis în lume („Voi nu sunteți ai lumii, dar trebuie să trăiți în lume”) și noi trebuie să facem o diferență în lume: trebuie să fim sare și lumină, chiar acolo unde trăim, lucrăm și acționăm. Cred că Isus a folosit intenționat aceste două imagini când a dorit să ne încurajeze ca să avem un efect asupra lumii: nu se referă atât la „a vorbi” cât la „a fi”: sarea nu poate vorbi, nu o poți decât gusta. Noi trebuie să dăm gust acestei lumi, așa cum sarea dă gust supei. Nici lumina nu poate vorbi – lumina poate doar străluci. Lumina poate fi văzută cel mai bine în întuneric, adică unde oamenii trăiesc în frică, nevoi și dificultăți. Lumina și sarea fac diferența în locurile unde sunt folosite. Dar cum putem face noi această diferență acolo unde trăim? Cum putem reuși să modelăm lumea cu ceea ce am fost modelați și noi?

Totul se reduce la a fi: trebuie să avem o influență asupra oamenilor și a lumii din jurul nostru prin a trăi și a fi în această lume și cu acești oameni. Putem exercita această influență trăind ceea ce ne formează pe noi, adică fiind pur și simplu așa cum suntem. Acesta este modul în care devenim mărturii vii.

Putem modela doar cu ce este în interior, cu ceea ce determină ceea ce suntem. Dacă în inima mea domnește singurătatea, această singurătate se va manifesta. Dacă în mine există dorință, această dorință va deveni, de asemenea, evidentă prin cuvintele și faptele mele. Dacă în mine trăiește bucuria și mulțumirea, acestea se vor vedea în felul în care mă comport.

Ce anume se află în interiorul nostru? Ce anume modelează ființa noastră cea mai lăuntrică? Ce anume determină ceea ce suntem? Pentru mine, botezul meu în Duhul Sfânt a fost unul din cele mai definitorii momente ale vieții mele. Nici măcar nu am simțit mare lucru și nici nu am înțeles prea multe atunci. Toate acestea au venit însă treptat, mai târziu. Dar în acel moment am înțeles că Dumnezeu m-a acceptat așa cum eram și cum sunt și că nimeni și nimic din această lume nu mă poate despărți de această acceptare! Sunt iubit de Dumnezeu și mă pot numi fiu al lui Dumnezeu!

Într-un fel, Dumnezeu a dezvăluit profund în inima mea adevărul despre mine însumi: am devenit conștient de identitatea mea (până la nivelul la care am putut înțelege atunci). Chiar și acum – mulți ani mai târziu – încă mai experimentez această cunoaștere de sine în viața mea, punând stăpânire pe ea tot mai profund. Dumnezeu folosește fiecare ocazie pentru a înscrie acest adevăr în inima mea într-un mod nou.

Această cunoaștere a identității mele este ceea ce mă modelează ca persoană și ca ucenic al lui Cristos. Această certitudine înflorind în interior și răspândindu-se este cea care atrage atenția celorlalți. Pentru că această certitudine a propriei mele identități ca și copil al lui Dumnezeu este fundamentul bucuriei pe care o experimentez în profunzime. Această bucurie este cea care strălucește mai departe prin mine în lumea mea.

Cu ceva timp în urmă, un prieten care nu trăia o relație personală cu Dumnezeu, m-a întrebat dacă îmi poate pune o întrebare. „Știi,” a spus, „cunosc multe persoane dar tu ai ceva ce niciuna dintre ele nu are. Spune-mi, te rog, ce este diferit în viața ta față de viața altora? Ai ceva pentru care nu găsesc cuvinte...”. Prietenul meu a înțeles că exista ceva care este mai mult și mai profund decât ceea ce știa el. Bucuria și mulțumirea pe care Domnul mi le-a dat, care sunt înrădăcinate în identitatea mea de fiu preaiubit al lui Dumnezeu, sunt mai profunde și mai mari decât ce poate oferi lumea.

Cred că asta este ceea ce a vrut Isus de la noi când ne-a mandat să fim sarea și lumina lumii. Trebuie să învățăm de la el și trebuie să creștem în sfințenie. Și mai trebuie să-l lășăm să ne folosească prin a fi martori vii în lume: oameni cu picioarele pe pământ și a căror bucurie cu privire la identitatea lor de fii și fiice ale lui Dumnezeu este vizibilă.

Când vorbesc aici de bucurie, în mod deliberat nu mă refer la satisfacția care provine din a fi fericit cu privire la acțiunile umane și rezultatele acestora. Bucuria despre care vorbește Scriptura, bucuria pe care o dă Dumnezeu și despre care am vorbit mai sus este mai profundă, mai largă și mai cuprinzătoare. Este rezultatul iubirii transformatoare a lui Dumnezeu în viața și existența noastră. Doar Duhul Sfânt poate aduce această transformare în viețile noastre. Acesta este motivul pentru care e deseori numit „Duhul bucuriei”. Numai Dumnezeu poate da această bucurie care transcende capacitățile și limitele noastre umane. Este atât de cuprinzătoare, încât oamenii o pot simți profund în inimile lor chiar dacă se află în situații dificile, îndurând încercări sau chiar experimentând suferința.

Această bucurie se poate exprima în diferite moduri. Unul dintre ele este prietenia. Oamenii care nu-l cunosc pe Dumnezeu și astfel nu pot avea acces la bucuria pe care el o dă, caută împlinirea vieții lor într-o mulțime de lucruri – la fel și în relațiile cu ceilalți. Prin urmare, se poate întâmpla cu ușurință ca aceste relații și prietenii să fie abuzate, pentru că ele sunt folosite pentru a împlini dorințele din inima persoanei; cu toate acestea, ele nu pot împlini întrucât lipsește fundamentul: Dumnezeu ca izvor al plinătății vieții. Încercăm să luăm de la ceilalți ceea ce numai Dumnezeu poate da: certitudinea că suntem iubiți și acceptați așa cum suntem. Bucuria și prietenia pot avea multe fețe. Este exprimată diferit în felurite culturi și generații. Oamenii au personalități diferite care influențează înțelegerea lor despre bucurie și relațiile vii.

În toate aceste diferențe, există, totuși, un factor comun: prietenia și relațiile sunt o expresie a dorinței noastre de apropiere și intimitate. Bucuria izvorăște dintr-o inimă care-l cunoaște pe Dumnezeu și este atins în profunzime de el în ființa sa.

Oriunde vom trăi acest lucru ca și creștini – indiferent de modul în care este exprimat în viața noastră de zi cu zi – se va face o diferență. Această diferență este foarte importantă pentru că arată oamenilor din jurul nostru (adică din lume) că noi, creștinii, prin acțiunea Duhului Sfânt, avem ceva în viața noastră după care ei tânjesc și pe care Isus l-a promis: o viață din plin.

ÎNTREBĂRI CĂTRE COMISIA DOCTRINARĂ ICCRS

Cum să evaluăm învățătura despre prosperitate?

Diferitele forme de învățături despre prosperitate s-au răspândit foarte larg în cercurile carismatice și pentecostale. Elementul comun în toate învățăturile despre prosperitate este acela că Dumnezeu este un Dumnezeu al binecuvântării și că o credință supusă va conduce la o viață de binecuvântări crescânde în toate sferile, inclusiv cele financiare și de proprietate. Noi, catolicii, ne simțim adesea jenați de această învățătură și ne dăm seama că pare să fie foarte îndepărtată de mesajul Papei Francisc, care dorește o Biserică a săracilor pentru săraci. Unii ar putea să se simtă confuzi prin faptul că Papa Francisc a trimis un mesaj video către Kenneth Copeland, un învățător proeminent al prosperității. Exemplul Papei este instructiv. El s-a bucurat de faptul că acești creștini îl iubesc pe Isus și doresc să-l laude. Mesajul său nu a conținut învățătură particulară, ci a fost un exemplu de deschidere și iubire a celor care mărturisesc numele lui Isus.

Pasajele biblice la care se referă învățatorii prosperității sunt în cea mai mare parte din Vechiul Testament. Prin legea lui Moise, Dumnezeu a căutat să facă din Israel un popor sfânt (*Lev 18,2*). O parte din această educație avea ca scop să facă înțeles faptul că supunerea conduce la binecuvântare și că nesupunerea conduce la tot felul de dezastre (vezi de pildă *Di28*). Așadar, această învățătură nu e lipsită de un anumit fundament biblic.

Totuși, izraeliții au experimentat că și cei răi pot înflori și că cei dreپți pot suferi adesea din cauza celor răi. Această experiență i-a condus la rugăciunea arzătoare din inimă către Dumnezeu, așa cum se vede în *Ps73* și în *Iob*. Mai apoi apare ideea că suferința celui drept este importantă pentru eliberarea poporului. Acest lucru își găsește cea mai profundă expresie în cel de-al patrulea cânt al Slujitorului lui Dumnezeu care se citește în liturgia din Vinerea Mare (*Is 52,13 – 53,12*).

Dar deplina revelare privind suferința celui drept așteaptă venirea Mesiei Isus, și în special moartea și învierea sa. Evangheliile aduc un mesaj nou: „Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea și să mă urmeze. Căci cine vrea să-și salveze viața, o va pierde; cine însă își pierde viața pentru mine, [acela] o va afla” (*Mt16,24-25*). Aici creștinul este invitat să urmeze viața de jertfire de sine a Domnului și Mântuitorului nostru.

Când mesajele despre dorința lui Dumnezeu de a-i binecuvânta pe toți nu se referă la cruce și la cuvintele lui Isus despre renunțare la sine, atunci lipsește ceva esențial, iar mesajul este distorsionat. Acest lucru rămâne adevărat atunci când predicatorii spun că Isus a luat asupra sa toate suferințele, pentru ca noi să ne bucurăm pur și simplu de binecuvântare, care este fără suferință. Suntem mântuiți prin pătimirea lui Isus și nu prin propria noastră suferință. Dar dacă suferim datorită urmării lui Isus, suferința noastră este profund purificatoare și contribuie la împlinirea a „ceea ce lipsește suferințelor lui Cristos în trupul meu pentru trupul său” (*Col 1:24*).

Cumva, învățătura despre prosperitate este o reacție împotriva prezentării deformate a credinței creștine în care suferința pare să fie exaltată pentru sine însăși, iar cel oprimat și rănit nu aude niciodată vestea bună a eliberării și a libertății. Datoria noastră față de cei suferinzi este de a le arăta iubirea lui Isus și de a le prezenta viața și învățătura sa. Nu aducem speranță prin a spune că suferința lor aduce roade multe, în special atunci când nu au o cunoaștere vie a lui Cristos.

Învățătura despre prosperitate subliniază că binecuvântarea urmează unei dăruiri generoase. Sunt citate adesea texte precum *2Cor 9,6*. Există o învățătură despre „sămânța credinței” care spune că dacă semeni cu donații în bani, vei primi înapoi binecuvântări

materiale însutite. Este adevărat că noi creștinii avem obligația morală de a sprijini misiunea și ministerul Bisericii. În Vechiul Testament izraeliții erau obligați să pună deoparte 10% din producția lor pentru preoțimea levitică (*Lev26,30-33*). Paul le spune corintenilor „să pună deoparte” ceva pentru prima zi a fiecărei săptămâni (*ICor 16,2*). Biserica de azi nu învață obligația de a da 10%; Catehismul spune că preceptul „Trebuie să contribui pentru nevoile Bisericii” înseamnă: „Credincioșii mai au și obligația să se îngrijească, fiecare după posibilitățile sale, de necesitățile materiale ale Bisericii” (nr. 2043). Biserica ne lasă liberi să decidem cum să sprijinim lucrarea Bisericii lui Dumnezeu; cât să dăm parohiei noastre, cât să dăm unei comunități sau unui grup parohial, cât pentru operele de caritate.

Ce pot învăța catolicii din învățăturile despre prosperitate? Noi, creștinii, trebuie să învățăm să supunem domniei lui Isus domeniul banilor, al finanțelor, al prosperității și proprietăților. Preoții ar trebui mai degrabă să învețe despre această parte a trăirii sub autoritatea lui Isus decât să facă doar apeluri pentru fonduri. Dacă supunem toate domeniile vieții noastre Domnului, și fondurile vor sosi.